

Diekske

Hier lig ik nu, ik kom al wekenlang de slaapkamer niet meer uit. De pijn wordt niet minder. Eerst was het alleen de buik. De dokter had gezegd: het zijn maar zenuwen, als de oorlog is afgelopen bent u zo weer de oude. Nu is de oorlog afgelopen, de hele buurt is de straat op geweest om te vieren dat we weer vrij zijn, maar ik heb overal pijn lijkt het wel.

Bij Koeslag en bij de Wippert zijn de schuren afgebrand door bommen. We hebben ook gehoord dat de Canadezen op het dorp per ongeluk onze eigen mensen hebben neergeschoten. Dat kwam de bode vertellen. Over de kampen in Polen hoor je de vreemdste dingen, bijna niemand komt terug, en die komen zijn vel over been.

Ik heb mijn eigen bom in mijn buik, wat daar zit gaat niet meer weg. In Deventer konden ze ook niks meer doen. Ze hebben mij dichtgemaakt en weer naar huis gestuurd. Pas later kwam de dokter langs om het te vertellen.

Deze slaapkamer met het kleine raampje opzij is nu mijn hele wereld geworden. Gelukkig zijn mijn meisjes er. Ze komen en gaan, ze doen zo stil mogelijk. Ze helpen ook met de po, ik kan bijna niet meer uit bed. Ze doen al het huiswerk, koken kunnen ze allebeide. Niet te lang doorkoken, de groente moet geen pap worden. Dat heb ik vroeger in Lochem geleerd.

Ik hoor de melkbussen rammelen. Ik hoor Hanna's klompen als ze naar de varkens gaat. Dina komt binnen, ze legt haar hand op mijn voorhoofd en vraagt: 'Za'k oe eêm wassen Moe? Ie bunt zo heite.' Ze zet het raam een klein stukje open voor frisse lucht.

Nu zeg ik het tegen haar: 'Wat een genot A-j d'r ène hebt den oe helpt.'

Naderhand lig ik weer schoon in het bed dat nu al zo lang van Berend Jan en mij is. In dit bed heb ik mijn kinderen gekregen, alle zes, of eigenlijk zeven. Het eerste was niet goed. Zal Berend Jan zich wel kunnen redden vraag ik mij af. Hij is niet zo sterk.

En dan opeens ben ik weer in Lochem, lang geleden, ik was nog een meisje. Ik zie hem weer voor me. Een magere jongen met mooie donkere ogen en slanke handen. Het was voorjaar, de bomen aan de wal kregen nieuw blad. Het zou niets worden had Johanna-meue mij gewaarschuwd, kind pas op!

Het werd ook niks, ik werd ontslagen en Benjamin werd naar Deventer gestuurd. Naar een koshere slager daar. Wat was ik hem graag eens gaan opzoeken! Later had ik nog gehoord dat hij getrouwd is, met een vrouw uit Duitsland. Ik was toen al boerin op Mariegoor en was zwanger van de vijfde. Ik had afleiding genoeg.

Ik hoor een fiets over het pad komen, dat zal de bode zijn met de krant. Zeker berichten over de mensen uit de kampen. Hoe zou het hem zijn vergaan? Zou hij nog leven? Is hij gedoken? De burens hiertegenover hebben ook veel onderduikers gehad. Het kan wel, hij kan geluk gehad hebben.

Ik moet het aan de meisjes vertellen. Iemand moet het weten, dat hij er ook nog was. Dat hij er was, vroeger in Lochem. Benjamin, mijn Benjamin.